

nyu előnyöket, amelyeket ide települő vállalatoknak a város nyújtani képes. — Az idefordulókat pedig ne utasítsák bürokratikus írásbeli érintkezésre, hanem vegye kezébe az erre hivatott kereskedelmi érzékkel megáldott és erre a célra alakított hivatal az egész szervezés ügyét. Az eredmény több évi munka rendjén nem maradhat el. A külföldi vállalkozás pedig felkelti az itt szunnyadó vállalkozó erőket.

Aki látja, hogy a magyar városok milyen fejlődésben vannak, az tudja, hogy mindez nem utópia, elérhető, megtestesíthető igazságok.

Szegednek nincs környéke, meg kell tehát azt teremteni, nincs koncentrált lakossága, vonatokkal kell tehát a népet behozni és aki a fejlődés zsilipjeit megnyitja és e várost a letárgiájából kiemeli, arról el lehet mondani, hogy városa és népe javára alkotott.

Hulló falevél . . .

(Saját tudósítónktól.) Az elkopott, rövid életű éjszakai nótá mondja: s a szép nyárnak már vége... Vége, s vele vége van sok egyének. A nyári léhaságnak, a bágyadt lelkiismeret és a henye munkaerő szórakozásainak. És végét érezi a nyári obstrukció.

Az őszi pezsdülése, forgalma, minden részen elevenedő munkája is siettet a parlamenti tétlenség pusztulását. A halott évadban talán föl se tűnne eléggé, s kellően meg nem botránkoztatja ez embereket a képviselőház gyerekesdije. A Dunaharaszti-ből való iskolások, akiket tüntető küldöttségként a parlament folyosóira vezettek, joggal nézhették le a képviselők egy részét. Mert annál, amit az obstruktorok végeznek, fontosabb tartalmasabb és intelligensebb az ő iskolai tenni-valójuk.

A munka újjászülése, növekvése lépten-nyomon érzi a megkötözött parlament kárát s előre fél a következményeitől, amelyeket reá az obstrukció folytatása háríthat. A kedvező véletleneket, a jó termést és a gyümölcsöző közgazdasági alakulásokat nem fogja-e értéktelenné tenni, vagy legalább is értékében leszállítani az esetleg beállható po-

litikai bizonytalanság. S mindez, mintha láthatatlan gyűrűként szorítaná az obstrukciót, hogy azt lefegyverezze és megnémítsa.

Beszédes jelek vannak már egyébként arról, hogy az obstrukció végét járja. Egy bécsi újság előtt Apponyi Albert gróf, az obstrukcióhoz csatlakozott Kossuth-párt egyik vezére mélabúval ismeri be, hogy a törvényhatóságok nincsenek az obstrukció mellett és hogy a törvényhatóságok határozatait lekiacsiyolni, semmibe venni nem lehet. Ezt a férfias beismerést már csak a konzekvencia levonásának kell követnie: az olyan obstrukcióhoz, amely a közvélemény elvesztésére a legkisebb mérvben se támaszkodhatik, nem szabad segítséget nyújtani.

Az obstrukció halálvivódását jelenti az a „kibontakozási terv”, amely ma egy újság hasábjain megjelent, s amely inkább viseli a „tisztességes visszavonulás” színét. Az van ebben, hogy: az ellenzék átbocsáthatja a véderő javaslatot, hiszen utána a választó-reform következik, s ha nem következne a választó-reform, az union-megajánlást csak meg lehet obstruálni! Ez igaz, s ha ez megoldást jelent, a Justh-párt a homlokát ütheti, hogy ez nem jutott már a tavasszal az eszébe. Obstruálni azután is lehet, s így nem föltétlenül muszáj most, amikor a nemzet többségében nem tudnak semmi szimpátiát ehhez kapni. S ha csak most jöttek annak tudatára, hogy amennyivel a véderőjavaslatot eltolják, ugyanannyival későbbre marad, a politikai jogok kiterjesztése, akkor vagy nagyon lassan jár a logikájuk, vagy pedig a nyári hőben elszibbadt.

A nyárnak vége... Hüsek a Margitszigeti fái alattuk már nem esik édesen a politikai ölelkezés és a hazát megmentők vitarendező ünnepelése. Az „obstrukciós fehér kabát” is idejét multá, a szekrény fenekére kívánczik. Az ellentét, amely a szorgalmas élet és az elfajzott parlamenti élet között mutatkozik, nem marad hatás nélkül azokra, akik az elfajulásnak okozói.

Egyre jobban elszigetelődik az obstrukciósok csoportja. A törvényhatóságokban nem kaptak szövetségest, s most Apponyi Albert vallomásával elválík tőlük előbb gondolatban, s később bizonyára a cselekedetek valóságában a Kossuth-párt is. Ilvenkor a fordulatok gyorsan követik egymást. Mesterséges beavatkozások nélkül, pusztán az ország hangulatának nyomása alatt le kell törnie az obstrukciónak, ha még olyan örök

életre valónak hitte is a névszerinti szavazások csodaszerét. S a nyári politikusok úgy tetszenek, mint a nyári primadonnák és a nyári művészek: a rövid ideig tartó dicsőség emlékeivel együtt elvonulnak, hogy helyüket az igazi életnek, a valódi parlamenti munkának átadják.

Az ország és az obstrukció. Az obstrukció ellen máig a következő megyei és városi törvényhatóságok foglaltak állást:

Város	egyhangúlag	
Versce város		
Szebenmegye	"	
Kisküküllőmegye	"	
Debrecen város	"	
5 Zólyommegye	"	
Ugocsamegye	"	
Beszterce vármegye	"	
Udvarhelymegye	"	
Temesmegye	"	
10 Ujvidék város	"	
Selmecbánya	"	
Somogy megye	"	
Trencsénmegye	"	
Árvamegye	"	
15 Liptó megye	"	
Brassó megye	valamennyi — 4	ellen
Tolna vármegye	109—25	"
Esztergom megye	33—28	"
Bácsbodrogi megye	221—50	"
20 Nyitra vármegye	163—10	"
Szepes vármegye	68—14	"
Temesvár város	88—11	"
Baja város	39—10	"
Nagyvárad város	34—18	"
25 Arad város	54—18	"
Pozsony város	47—8	"
Csongrád megye	96—32	"
Szolnokdóbkamegye	90—4	"
Szeged város	94—42	"
30 Torontál megye	163—15	"
Máramaros megye	84—6	"
Bars megye	96—15	"
Háromszékmegye	82—60	"
Marosvásárhely város	39—27	"
35 Arad megye	243—6	"
Veszprémmegye	105—62	"
Borsodmegye	123—70	"
Szatmármegye	169—70	"
Szabadka város	133—21	"
40 Sopron megye	151—17	"
Zombor város	nagy többséggel	

Az élet szürkességéből.

Irta Kóbor Tamás.

A minap ismét megtettem szokott zárándokutamat hazámba, a szegénységbe. A hol a természetrajz uralkodik az embereken, adott életföltételek mellett valamennyien egyformán viselkednek, ideál: a holnapi kenyér, tragédia: a házbérnegyed. A Tisza Kálmán-térre vitt az utam, ott tanultam latinul és onnan villog felém még most is egy finom fehér nvakrész, kék pántlika mögül, s egy föléje kunkorodó szöke hajtincs. A nevét már nem tudom a takaros kislánynak, aki szép is volt, de szokatlan tisztaságával és finnyasságával inkább kötött le, mint a szépségével. Ebből finom uridáma lesz, gondoltam akkor, és sóhajtottam: ha belőlem is finom uriember válhatnék!

A szürke egyemeletes ház még megvan. Keresem a keresztvasat, melybe a félkaput akasztották, s amelyen tornásztam. Még megvan a tízéves gyerek is, aki most tornászik rajta. Hát a ház bölcse vajjon hova lett? Drucker Manó, a foltozó-szabó, akinél első télikabátomat rendeltem? Harminc éve, hogy az okkupáció nagy jelentőségét magyarázta, mondván: meglássátok, ebből még világháboru lesz. A mohamedánok rajtuk keresztül kerülnek ismét Európába, s harminc év alatt mohamedanizálni fogják Magyarorszá-

got, mert ott nagyon szeretik a többnejűséget. Drucker Manó mindent tudott és mindent jobban értett a többenél. Ha foltozó-szabó nem lett volna, miniszter is lehetett volna belőle.

Megdöbbenek. A kis táblája még mindig itt koplat a kaputól balra. Hát még él? Még öltögeti a tüt? Harminc év múlva ugyanazon a helyen? Mi minden nem történt azóta velem, s ez az ember ezalatt ugyanazon a helyen ül és rak foltot foltra. Micsoda szürkesség!

Benyitok hozzá. No lám, a régi faszén-füst a sötét konyhában. Kopogok az ajtón.

— Szabad!

Egy ici-pici, vékonyka gyerekalak, fehér körszakállal emelkedik föl a kis asztal mellől. Lopva körülnézek. A két puhafa-ágy szinte megvan, épp oly roskatagok, mint akkor. S egy rettentően kövér kopasz asszony áll a másik ablak mellett és vasal. A régi szekrény is itt van, s a tetején a régi kis petróleumlámpa áll, mellette, rongybacsavarva, a kenyérfélesztő. S a földön kuporog egy tízéves fiúcska, rongyos könyv fölé hajolva.

Megijedek. Hát még én nem kerültem innen el?

— Nem ismer, ugy-e, Drucker bácsi? — mondom és kezet nyújtok neki. Rám bámul tétován, vén, apró szemei keresgélnek hol az arcomban, hol az emlékezetében. Nem talált

rám, a finom urra. Kénytelen voltam neki segíteni.

— A Misi gyerek!

Erre nem emlékezett mindjárt. De az aszszony hangos sikoltással elémbe ugrik, a vállamra teszi mind a két kezét.

— A Misi! Persze, hogy a Misi! Hát nem tudod? Hányszor ült itt és tanult a fiuval. Jaj, jaj, ilyen ur lett belőle!

Most már Drucker ur is emlékezik. S nagyon jól emlékezik. És szépnek találja, hogy fölkerestem. Pedig a nagy urak szegyelni szokták a szegény ismerőseiket. Sokat akart megtudni tőlem, de inkább én kérdeztem ki őt.

— Hát még mindig a régi helyen? A régi mesterségnél, Drucker bácsi?

— Bizony, bizony, engem már csak fekete hintón fognak innen elvinni. Harmincöt éve ülök itt és eszem ugyanazt a keserű kenyeret.

— Az egyforma életmód meghosszabbítja az életet. Hát semmi különös nem történt önrel a harminc év alatt?

— Semmi, uram, semmi. Keserűség, gond, nélkülözés, de semmi különös.

— Hát ez a gyerek kié?

— Ez a gyerek? Hát az unokám. Emlékszik még a Treszka lányomra?

— Hogyne, olyan szép lány volt, mi lett belőle?

— Hát csak férjhez adtuk. Nagyon jól adtuk férjhez, egy könyvelőhöz. De nem akart